

Autor: **Antoni Clavé** (Barcelona, 1913 - Saint Tropez, 2005)

Títol: *Guerrier au fond rouge*

Data: 1960

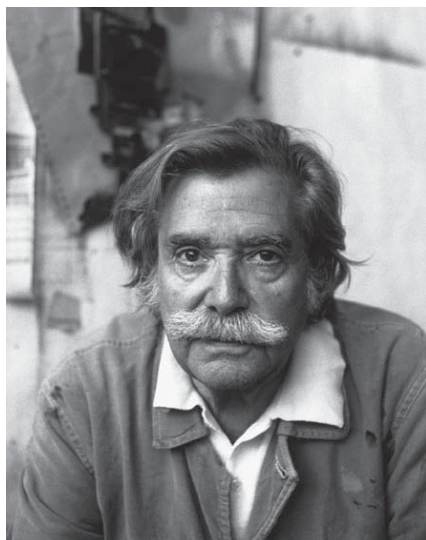
Tècnica: Mixta sobre cartró

Mides: 110 x 75 cm.

Signat i datat *Clavé, 60* a l'angle inferior esquerre

Monografies

- Denys CHEVALIER, *Clavé*, Presses Littéraires de France, Paris.1951.
- Pierre OSENAT, *Eloge de Clavé*, éd. Manuel Bruker, Paris.1958.
- Jean CASSOU, *Clavé*, Nova York Graphic Society, Nova York.1960.
- Ferran CANYAMERES, *Clavé, un solitari*, Biografies Populars. 1963.
- Dor DE LA SOUGHERE, *Clavé, Tapisseries-Assemblages*, Sala Gaspar, Barcelona.1963.
- Pierre SEGHERS, *Clavé*, Edicions La Polígrafa, Barcelona, éd. Weber, Paris.1971.
- Gloria MORHE, *Clavé*, Edicions Enciclopedia Vasca, Bilbao.1974.
- Roger PASSEHON, *Antoni Clavé l'oeuvre gravé 1939-1976*, Office du Livre, Fribourg.1976.
- Alain MOUSSEIGNE, *Entretiens avec Clavé*, Prasga, Paris.1978.
- Pierre CABANNE, *Clavé*, éd. Denoël, Paris.1979.
- Jean-Luc Merché, *Clavé*, éd. Seghers, Paris.1980.
- Helmut DREISEITEL, WEIDEMANN, *Antoni Clavé*, D.S.L.B., Bonn.1982.
- Francesc MIRALLES, Pierre SEGHERS, *Antoni Clavé, Obra gràfica*, Sala Gaspar, Barcelona.1985.
- Pierre CABANNE, Pierre SEGHERS, *Clavé*, Edicions La Polígrafa, Barcelona i Cercle d'Art, Paris. 1989.
- Lluís PERMANYER, *Clavé, escultor*, Edicions La Polígrafa, Barcelona i Cercle d'Art, Paris. 1989.
- Pierre DAIX, *Clavé, Obres de 1958 a 1989*, Edicions La Polígrafa, Barcelona. 1989.
- Lluís PERMANYER, *Clavé fa memòria*, Barcelona, 2005.

ANTONI CLAVÉ: UN CREADOR PER EXCEL·LÈNCIA

Al meu entendre, és un dels artistes més complets que ha donat el nostre país en les darreres generacions. Va emprar la pintura, l'escultura, el dibuix, el gravat, el cartellisme, la ceràmica, l'escenografia teatral, el collage o la il·lustració de llibres, entre altres disciplines. Nascut a Barcelona el 1913, inicià la seva formació pictòrica l'any 1926 en els cursos de Belles Arts i en els tallers d'Àngel Ferrant i Josep Mongrell. Fins al començament de la Guerra Civil, Clavé diversificà la seva activitat artística i va treballar en pintures murals, decoració ornamental, disseny publicitari i altres activitats creatives. El 1939, la guerra el forçà a exiliar-se a França, on fixà residència de forma definitiva i on coincidí amb artistes com Picasso, Grau Sala, Fenosa, Fontserè o Martí Bas, entre d'altres. És a partir de 1944 quan es produí un punt d'inflexió en la carrera artística i professional d'Antoni Clavé, quan va decidir dedicar-se fonamentalment a la creació pictòrica. D'aquesta manera, començà a rebutjar totes les comandes de decoracions i il·lustracions per al teatre i va començar a treballar la pintura en tota la seva magnitud. L'aprenentatge ja havia passat i ara era el moment de començar un nou camí, on prenia cos la lluita per assolir un llenguatge propi i singular. Si d'una banda intentava assolir la recerca, la simplificació i la depuració de la forma, d'una altra, tractava de superar la frontera entre la figuració i l'abstracció, elements que suposaven el cavall de batalla que centrava la problemàtica de la seva generació.

Establert a París, Clavé va descobrir Rouault i la impetuositat de Soutine. De les seves trobades amb Rabelais sorgeix la idea de creació de les grans

sèries, un fet que seria un tret característic del seu treball durant molts anys. Sèries de maniquis, reis, guerrers o natures mortes van ser els exemples més valuosos i destacats de la seva pintura. És aquest el moment on neixen les obres com aquest *Le Roi*, 1957, figures que parteixen del dibuix de la figura humana, del rostre, allà on hi ha manifestació i exteriorització del pensament, de la sensibilitat. És un moment on el referent figuratiu és encara essencial en la composició, tot i que progressivament s'anirà sintetitzant envers un traç molt més gestual i alliberat de la forma preconcebuda per arribar a un diàleg molt més expressiu i suggeridor. En aquest apartat, la imaginació de Clavé no té límits, sorprenent-nos a cada moment amb el seu dot creatiu. Ja als anys cinquanta, els seus esquemes es van anar simplificant, alhora que se sintetitzà el cromatisme en la irreversible recerca d'un ascetisme despullat de l'expletiu. Així, en els anys de maduresa, el seu treball va evolucionar envers l'abstracció, seguint una línia de depuració d'esquemes formals. Finalment, el 31 d'agost de 2005, Clavé morí a Saint-Tropez (França).

Merescudament, en les dècades darreres de la seva vida, Antoni Clavé va veure recompensat tot l'esforç emprat durant la llarga i densa, alhora que difícil, trajectòria artística i personal. Els reconeixements van donar fruit com ho demostra el fet que l'any 1984 fou escollit com l'artista per representar l'Estat espanyol en la Biennal de Venècia, o la Medalla d'Or que li concedí la Generalitat de Catalunya. A més, guanyà el Premi Ciutat de Barcelona i Nacional de Belles Arts. És important ressaltar també la retrospectiva que es va presentar al Palau de la Virreina, el 1989, i la celebració a l'any següent d'una gran exposició antològica al Palau Robert, ambdues a Barcelona. Ja l'any 1990, l'Ajuntament de Barcelona li encarregà un tòtem monumental d'acer i formigó per a la commemoració del Centenari de l'Exposició Universal de 1888, que està instal·lat al parc de la Ciutadella. El 1993 es van inaugurar les Sales Antoni Clavé, al Palau de la Generalitat, en les quals es pot gaudir d'una exposició permanent de l'obra entre 1958 a 1993. Darrerament, dues grans exposicions van enaltir l'obra de l'insigne artista: la primera, a la Pedrera de Barcelona el 1996, i la darrera, al Centro Cultural Conde Duque de Madrid el 1999. Finalment, després de la seva mort el passat 31 d'agost de 2005, la Fundació Municipal Joan Abelló organitzà una gran exposició retrospectiva el març de 2006, la primera realitzada per una entitat pública després de la seva mort, per lloar un cop més i com es mereix la figura d'Antoni Clavé. En aquesta retrospectiva es va poder valorar el llegat patrimonial que l'artista ens ha deixat a través de la seva creació plàstica, conseqüència d'una lluita en solitari i en silenci, però que ha donat com a resultat una obra excepcional d'esperit sincer, singular i sensible, oberta a totes les invencions plàstiques i ultrapassant totes les fronteres, tant geogràfiques com temporals.

Josep Fèlix Bentz i Oliver

Historiador de l'art